

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Obdo/14/2021
Identifikačné číslo spisu: 4112243392
Dátum vydania rozhodnutia: 28.04.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Ivana Izakovičová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:4112243392.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivany Izakovičovej a členiek senátu JUDr. Beaty Miničovej a Mgr. Sone Pekarčíkovej v spore žalobcu: Zempres, s.r.o., so sídlom Orviská cesta 7471/15A, 921 01 Piešťany, IČO: 36 218 740, zastúpeného JUDr. Martinom Janáčom, advokátom, so sídlom Wilsonova 3, 811 07 Bratislava, IČO: 30 849 225, proti žalovanému: CarBax services s.r.o. (pôvodný názov PEMAT, s.r.o.), so sídlom Bratislavská 252/27, 949 01 Nitra, IČO: 36 542 385, zastúpenému Advokátska kancelária - JUDr. Petra Baňáková, s.r.o., so sídlom Vinohradnícka 29, 949 01 Nitra, IČO: 50 686 241, v konaní o výmenu hnutelnej veci - Umývacia linka STARGATE S7 h. 2800mm, zn. AQUARAMA, výrobné číslo 301020200101, rok výroby 2010 - za novú bezchybnú vec a o zaplatenie 60 018,89 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 20Cb/95/2012, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre zo dňa 28. júna 2018, č. k. 26Cob/99/2017-712, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Nitre zo dňa 28. júna 2018, č. k. 26Cob/99/2017-712 a rozsudok Okresného súdu Nitra zo dňa 15. júna 2017, č. k. 20Cb/95/2012-633 z r u š u j e a vec vracia Okresnému súde Nitra na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Nitra, ako súd prvej inštancie, rozsudkom zo dňa 15. júna 2017, č. k. 20Cb/95/2012-633, výrokom I. zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal vydania rozsudku, ktorým by súd uložil žalovanému uložiť povinnosť vymeniť hnutelnú vec - Umývacia linka STARGATE S7 h. 2800mm, zn. C., výrobné číslo XXXXXXXXXXXXX, rok výroby 2010 - za novú bezchybnú vec a o zaplatenie 23 722,70 eur s príslušenstvom. Výrokom II. tohto rozsudku súd žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % voči žalobcovi.

2. Z odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu vyplýva, že medzi žalovaným ako zhotoviteľom, spoločnosťou Tatra - Leasing, s.r.o. ako objednávateľom a žalobcom ako konečným užívateľom došlo k uzatvoreniu Zmluvy o dielo č. 31100154 dňa 1. októbra 2010. Predmetom zmluvy bol záväzok zhotoviteľa dodať a namontovať umývaciu linku STRAGATE S7 AQUARAMA špecifikovaný v prílohe č. 1 zmluvy a objednávateľ sa zaviazal dielo prevziať a zaplatiť za dielo cenu špecifikovanú v článku 7

zmluvy. V súčasnosti je už vlastníkom hnutelnej veci žalobca, a to v dôsledku odkúpenia predmetu leasingu od leasingovej spoločnosti (leasingový vzťah medzi žalobcom a leasingovou spoločnosťou bol na základe Leasingovej zmluvy č. 31100154 zo dňa 1. októbra 2010). K umývacej linke sú potrebné ďalšie zariadenia, čistička odpadových vôd, ktoré je samostatným zariadením s vlastným výrobným číslom a k umývacej linke patrí aj samoobslužný umývací box, ktorý je rovnako samostatným zariadením. Odovzdanie a prevzatie diela bolo dňa 25. novembra 2010, o čom žalobca predložil protokol (čl. 38). Podľa žalobcu sa na linke vyskytli postupne vady, pričom v čase podania žaloby žalobca uvádzal 76 vád a v návrhu na zmenu žaloby uviedol ďalších 47 vád. Rozpis jednotlivých vád v čase podania žaloby sa nachádza na čl. 56. Žalovaný sa k jednotlivým vadám vyjadril tak, že nie vždy sa jednalo o vady, pričom 12x sa jednalo o servisný zásah na inom zariadení ako umývacia linka, 8x šlo o vady na energetickej reťazi, za ktoré nezodpovedá žalovaný, 7x sa jednalo o vady spôsobené nesprávnou údržbou umývacej linky, 6x sa jedná o znovu uvedenie tej istej vady, resp. o periodicnú prehliadku, 4x ide o zmenu nastavenia parametrov, 4x ide o výmenu opotrebovaných súčiastok a 3x sa po príchode technika zistilo, že vada sa nevyskytla. Žalobca na preukázanie svojich tvrdení predložil listinné dôkazy - znalecký posudok č. 9/2012, mailové správy, servisné záznamy, čím sa snažil preukázať, že vady na umývacej linke sú a že tieto si uplatnil u žalovaného.

3. Z vykonaného dokazovania bolo podľa okresného súdu zrejmé, že žalobca v prípade porúch (vád) tieto žalovanému oznamoval najmä mailom, o čom predložil vytlačené mailové správy a v niektorých prípadoch poštou (ktorých doručenie však nepreukázal). Písomnosti, ktoré žalobca predložil na preukázanie, že oznámil žalovanému vady a tiež že si uplatnil nároky z vád, sú podľa obsahu nasledovné:

- 12x žalobca neuviedol, akou formou žiada reklamáciu vybaviť, a to v oznámeniach zo dňa: 20. februára 2011, 4. apríla 2011, 8. apríla 2011, 5. januára 2012, 29. marca 2012, 2. apríla 2012, 24. apríla 2012, 30. apríla 2012, 2. mája 2012, 11. júna 2012, 28. júla 2012, 1. augusta 2012,
- 15x žalobca prostredníctvom mailu žiadal o odstránenie oznámenej poruchy/vady, a to v nasledujúcich dňoch: 22. februára 2011, 2. marca 2011, 5. marca 2011, 18. decembra 2011, 25. februára 2012, 6. marca 2012, 5. apríla 2012, 30. júna 2012, 8. júla 2012, 27. júla 2012, 24. augusta 2012, 11. septembra 2012, 26. septembra 2012, 28. septembra 2012, 4. októbra 2012,
- 1x (mail na čl. 87) nie je zrejmé, čo žalobca reklamoval a ako žiadal reklamáciu vybaviť,
- 1x v maile zo dňa 25. apríla 2012 (čl. 173) nie je zrejmé, čo je jeho obsahom,
- 3x žalobca mailom žiadal o výmenu linky, a to v dňoch: 9. júla 2012, 14. júla 2012, 19. júla 2012,
- 2x v písomnostiach zo dňa 4. apríla 2011 a 25. apríla 2012 zaslaných poštou (čl. 170 a 171) ako žiadosti o odstránenie linky a jej výmenu, žalobca tieto listy v konaní predložil ako listinné dôkazy, avšak v ich prípade nie je zrejmé, či tieto boli aj žalovanému doručené,
- 1x žalobca zaslal žalovanému list, ktorého doručenie aj preukázal a v ktorom žiada o výmenu linky, pričom ide o písomnosť zo dňa 17. mája 2012, ktorá bola žalovanému doručená dňa 23. mája 2012 (čl. 174 - 177).

4. Súd prvej inštancie dospel k záveru o nedôvodnosti žaloby, pričom skonštatoval, že medzi stranami a leasingovou spoločnosťou došlo k platnému uzatvoreniu zmluvy o dielo dňa 1. októbra 2010, čo medzi stranami nebolo sporné, pričom sa jedná o obchodnoprávny vzťah. Cenu diela uhradila leasingová spoločnosť, pričom žalobca už v súčasnosti odkúpil predmet leasingu, teda dielo podľa uvádzanej zmluvy o dielo. Keďže podľa žalobcu malo byť dielo vykonané s vadami, ktoré opakovane reklamoval, uplatnil si nárok na výmenu diela a na náhradu škody, ktorá mu vadným dielom vznikla. Obchodný zákonník pri určení nárokov z vád tovaru vychádza z kritéria podstatného, resp. nepodstatného porušenia zmluvy.

5. Okresný súd zdôraznil, že pojem podstatné porušenie zmluvy je vymedzený v ustanovení § 345 ods. 2 Obchodného zákonníka. Porušenie zmluvy zo strany predávajúceho (zhotoviteľa) bude podstatné, ak predávajúci (zhotoviteľ) v čase uzavretia zmluvy vedel, alebo v tom čase s prihliadnutím na účel zmluvy, ktorý vyplynul z jej obsahu alebo z okolností, za ktorých bola zmluva uzatvorená, bolo rozumné predvídať, že druhá strana nebude mať záujem na plnení predávajúceho (zhotoviteľa) pri takomto porušení. Ak nie sú uvedené kritériá podstatného porušenia zmluvy splnené, ide o nepodstatné porušenie. V pochybnostiach sa predpokladá, že porušenie zmluvy je nepodstatné. V danom prípade

žalobca nepreukázal v konaní, že by zmluva bola porušená podstatným spôsobom.

6. Konajúci súd prvej inštancie konštatoval, že nie je zrejmé, aké ustanovenia zmluvy boli porušené spôsobom, ktorý by bolo možné kvalifikovať ako podstatné porušenie zmluvy. V konaní nebolo podľa okresného súdu preukázané, že by zhotoviteľ(žalovaný) už v čase uzavretia zmluvy dňa 1. októbra 2010 vedel, že druhá strana nebude mať záujem na plnení v dôsledku porušenia zmluvy. Dielo bolo riadne dodané dňa 25. novembra 2010, čo je zrejmé aj z odovzdávacieho protokolu a prvé štyri mesiace bola prevádzka diela - umývacej linky, bezporuchová. Žalobca dôkazmi nepreukázal, že by sa jednalo v tomto prípade o podstatné porušenie zmluvy. Preto podľa konajúceho súdu v prípade výskytu väd diela bol oprávnený uplatňovať si nároky z väd pri nepodstatnom porušení zmluvy, a to aj s ohľadom na skutočnosť, že v prípade pochybností sa predpokladá, že porušenie zmluvy je nepodstatné. Len samotné množstvo servisných zásahov nie je dôkazom o podstatnom porušení zmluvy, nakoľko žalobca zhrnul všetky servisné zásahy ako vady, pričom mnohé zo servisných zásahov ani neboli v dôsledku výskytu väd, ale napr. šlo o periodickú kontrolu, nastavenie parametrov linky, výmenu súčiastok v dôsledku opotrebovania, alebo v dôsledku použitia inej súčiastky zákazníka, ktorá nebola súčasťou žalovaným realizovaného diela a tiež boli vykonané aj servisné zásahy, kde pri príchode servisného technika bolo zistené, že zariadenie je plne funkčné a nevykazuje žiadnu vadu.

7. Vzhľadom k skutočnosti, že súd prvej inštancie dospel k záveru, že sa jedná o nepodstatné porušenie zmluvy, mal žalobca možnosť ako nárok z väd uplatniť si a/ dodanie chýbajúceho tovaru a odstránenie ostatných väd tovaru, alebo b/ zľavu z kúpnej ceny. Z jednotlivých oznámení o výskyte väd, ktoré adresoval žalobca žalovanému elektronicky (mailom), bolo podľa okresného súdu nepochybné, že v prípade väd oznámených v dňoch 22. februára 2011, 2. marca 2011, 5. marca 2011, 18. decembra 2011, 25. februára 2012, 6. marca 2012, 5. apríla 2012, 30. júna 2012, 8. júla 2012, 27. júla 2012, 24. augusta 2012, 11. septembra 2012, 26. septembra 2012, 28. septembra 2012, 4. októbra 2012, si žalobca uplatnil nárok na odstránenie väd diela. Bolo povinnosťou žalovaného vady diela odstrániť, čo žalovaný aj vykonal, a toto je preukázané servisnými protokolmi, ktoré žalobca súdu predložil spolu so žalobou. Žalovaný mal možnosť voľby, či odstránenie väd vykoná opravou diela, alebo dodaním náhradného diela, tento spôsob však nesmel spôsobiť žalobcovi vynaloženie neprimeraných nákladov. Žalovaný sa v jednotlivých prípadoch rozhodol pre opravu diela, ktorú aj zrealizoval. Na tento účel bol žalobca oprávnený poskytnúť žalovanému na odstránenie väd dodatočnú primeranú lehotu (jej určenie upravuje ustanovenie § 437 ods. 3 a ods. 4 Obchodného zákonníka). V prípade, že by v takto určenej lehote k odstráneniu väd nedošlo, mal podľa konajúceho súdu žalobca možnosť uplatniť nárok na zľavu z ceny diela, alebo tiež možnosť od zmluvy odstúpiť, ak by upozornil žalovaného na úmysel od zmluvy odstúpiť pri určení lehoty. Konanie žalobcu, keď požadoval odstránenie väd a následne aj prezentoval žalovanému úmysel odstúpiť od zmluvy dňa 17. mája 2012, svedčí o tom, že žalobca uplatňoval nároky z väd pri nepodstatnom porušení zmluvy. Keďže si žalobca vybral, že uplatňuje nárok z väd formou ich odstránenia a k odstráneniu väd žalovaným aj došlo, podľa okresného súdu nemal žalobca nárok na uplatnenie iného nároku z väd. Dodanie náhradného tovaru (diela), by žalobcovi patrilo len v prípade, ak by sa jednalo o podstatné porušenie zmluvy a ak by bol žalobca dodržal zákonný postup pre uplatňovanie nároku z väd pri podstatnom porušení zmluvy.

8. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že okrem výmeny diela sa žalobca domáhal aj nároku na náhradu jednotlivých škôd s tým, že škodou sa rozumie následná škoda a nie tá, že dielo má nižšiu hodnotu v dôsledku jeho väd.

9. Nárok na náhradu škody na reklamnej činnosti podľa konajúceho súdu žalobca nijako nepreukázal. Nie je totiž zrejmé, akým spôsobom žalovaný spôsobil škodu vo výške polovice výdavkov zaplatených za reklamovanie umývacej linky a ani to, akým spôsobom žalobca určil, že práve v tomto rozsahu je reklamácia neúčinná a že za jej neúčinnosť môže práve žalovaný. Vznik škody, porušenie povinnosti žalovaného ako aj príčinná súvislosť medzi konaním žalovaného a vznikom takto špecifikovanej škody, nebola okresnému súdu absolútne zrejmá a žalobca túto nijakým spôsobom nepreukázal, čím neunesol dôkazné bremeno.

10. Nárok na náhradu škody za úhradu leasingových splátok žalobca podľa záverov okresného súdu rovnako nepreukázal. Je zrejmé, že žalobca uhrádzal leasingové splátky aj v čase výskytu poruchy na umývacej linke, avšak nie je zrejmé, akým spôsobom bol žalobca poškodený, keďže predmet leasingu aj naďalej užíval, čo je zrejmé aj z počtu realizovaných umývacích cyklov. V tomto prípade žalobca podľa okresného súdu nepreukázal protiprávny úkon žalovaného ani vznik škody. Zovšeobecnením, že v prípade poruchy na linke, nemohol žalobca predmet leasingu užívať, nie je možné nahradiť splnenie podmienok pre vznik nároku na náhradu škody.

11. Nárok na náhradu škody za skúšobné spustenie programov umývacej linky prvoinštančný súd vyhodnotil ako neodôvodnený, a to najmä s ohľadom na skutočnosť, že v prípade nároku na náhradu škody je potrebné vychádzať zo skutočnej škody, pričom cena umývacieho programu určená žalobcom pre jeho zákazníkov (teda s pridaním marže žalobcu), nie je skutočnou škodou. Žalobcom predložený cenník je podľa okresného súdu dôkazom len o tom, za akú cenu jednotlivé umývacie cykly ponúkal zákazníkom, nie však dokladom preukazujúcim vznik skutočnej škody. Zároveň považoval konajúci súd za potrebné uviesť, že žalobcom prezentovaný počet skúšobných spustení 815 krát, nebol v konaní preukázaný. Z predložených servisných protokolov a z tvrdenia žalovaného je totiž zrejmé, že umývacia linka bola skúšobne spustená 40x. Pričom takéto kontrolné spustenie samo o sebe nezakladá nárok na náhradu škody. Kontrolným spustením žalovaný podľa okresného súdu neporušil žiadnu povinnosť, či už zmluvnú, alebo zákonnú. Žalobca preto v konaní nepreukázal, že sa jedná o vznik škody a že za túto je zodpovedný žalovaný. Odhliadnuc od skutočnosti, že suma požadovaná žalobcom nie je skutočnou škodou, aj v tomto prípade súd prvej inštancie konštatoval, že neboli splnené podmienky pre vznik nároku na náhradu škody, za ktorú by mal byť zodpovedný žalovaný.

12. Ohľadom nároku na náhradu škody na poškodených vozidlách umývacou linkou okresný súd uviedol, že túto nemohol priznať s ohľadom na skutočnosť, že žalobca v konaní nepreukázal, že by medzi konaním žalovaného a poškodením vozidiel zákazníkov, bola príčinná súvislosť a že za túto zodpovedá žalovaný. Z oznámenia o poistnej udalosti, ako aj z predloženej fotodokumentácie podľa okresného súdu vyplýva, že k poškodeniu vozidiel zákazníkov došlo, avšak nie je preukázané, že by za takéto konanie a takéto škody bol zodpovedný žalovaný. V tomto smere súd zamietol aj návrh na doplnenie dokazovania výsluchom svedka V. J., keďže svedok by iba potvrdil, že mu škoda vznikla, ale nebol by mohol preukázateľne uviesť a potvrdiť, že za takéto poškodenie je zodpovedný žalovaný.

13. Ani ďalší nárok na náhradu škody za nákup hadíc podľa záverov okresného súdu žalobca v konaní nepreukázal. Žalobca síce predložil doklad o zakúpení jednotlivých hadíc, avšak v čase plynutia záručnej doby výmenu náhradných dielov zabezpečoval žalovaný, pričom nadmerné opotrebenie hadíc rovnako súviselo s nesprávnym umiestnením energetickej reťaze. Žalobca v konaní nepreukázal, že by v dôsledku konania žalovaného bolo nevyhnutné vynaložiť výdavky na predmetné hadice.

14. Nárok na náhradu škody za opravy po uplynutí záručnej doby rovnako nie je možné podľa okresného súdu pričítať konaniu žalovaného, resp. žalobca nepreukázal, že za takéto opravy by niesol zodpovednosť žalovaný. Keďže podľa konajúceho súdu nebolo preukázané, že by dielo malo vady, za ktoré zodpovedá žalovaný, nemohlo dôjsť ani k predĺženiu záručnej lehoty s tým, že len samotná existencia väd záručnú dobu nepredlžuje.

15. Napokon okresný súd uzavrel, že ani nárok na úhradu ušlého zisku žalobca v konaní nepreukázal, pričom konajúci súd nezistil, že by žalovaný svojím konaním spôsobil nefunkčnosť umývacej linky. Prvoinštančný súd považoval za potrebné uviesť aj to, že žalobca nárok na ušlý zisk určil spôsobom, ktorý odporuje zákonu a tento popísala aj svedkyňa P., ktorá bez odborného vzdelania a bez akýchkoľvek vedomostí o tom, ako sa ušlý zisk určuje, sa sama rozhodla, akým spôsobom ušlý zisk určí. Naopak z predložených servisných protokolov je podľa okresného súdu zrejmé, že umývacia linka bola mimoriadne vyťažovaná (podľa počtu umývacích cyklov) a žalovaný na hlásené žiadosti o opravy, resp. servisné zásahy reagoval zaslaním technikov a vykonaním potrebných opráv, či nastavení parametrov. Žalobcom určená suma ušlého zisku navyše podľa konajúceho súdu nemá oporu v zákonom spôsobe určení výšky ušlého zisku a žalobca nepreukázal, že by došlo k zmareniu majetkového

prospechu žalobcu v dôsledku škodovej udalosti spôsobenej žalovaným.

16. Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti okresný súd žalobu v celom rozsahu zamietol a o nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol s poukazom na § 255 ods. 1 C. s. p. tak, že plne úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. O výške trov konania s poukazom na § 262 ods. 2 C. s. p. rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

17. Na odvolanie žalobcu, Krajský súd v Nitre, ako odvolací súd, napadnutým rozsudkom zo dňa 28. júna 2018, č. k. 26Cob/99/2017-712 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %.

18. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav, z takto zisteného skutkového stavu urobil aj správny právny záver a svoje rozhodnutie aj v rozhodujúcom rozsahu správne odôvodnil. Keďže odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie, v súlade s § 387 ods. 2 C. s. p. sa v odôvodnení svojho rozhodnutia o odvolaní obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov tohto rozsudku. Odvolací súd sa v plnej miere stotožnil so závermi prvoinštančného súdu tak v oblasti skutkových zistení, ako aj vo vzťahu k právnemu posúdeniu veci. Súd prvej inštancie sa podľa odvolacieho súdu v rozsiahlom a vyčerpávajúcom odôvodnení svojho rozhodnutia vysporiadal so všetkými podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobca vo svojom odvolaní neuviedol žiadne nové tvrdenia, rozhodnutie súdu prvej inštancie vo svojom odôvodnení dalo vyčerpávajúcu odpoveď na všetky žalobcom použité prostriedky procesného útoku, pričom odvolací súd sa so závermi súdu prvej inštancie v plnom rozsahu stotožnil.

19. V ostatnom odvolací súd v napadnutom rozhodnutí poukázal na dôvody uvedené v rozsudku súdu prvej inštancie, z ktorého dôvodu odvolací súd rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil. Výrok o trovách konania odvolacieho súdu sa zakladá podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C. s. p.

20. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal v zákonom stanovenej lehote dovolanie žalobca (č. l. 750 spisu), prípustnosť ktorého odôvodnil § 420 písm. f/ C. s. p., teda, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podľa žalobcu ďalej napadnuté rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci, pričom rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorú doposiaľ neriešil vôbec (§ 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p.).

21. Žalobca (v ďalšom texte tiež ako „dovolateľ“) dovolací dôvod podľa § 420 písm. f/ C. s. p. vzhliadol v tom, že napadnuté rozhodnutie nie je dostatočne odôvodnené, nedáva odpovede na namietané okolnosti, ktoré žalobcu viedli k podaniu odvolania, čím je nepreskúmateľné a arbitrárne.

22. Dovolateľ zdôraznil, že už v konaní na súde prvej inštancie (naposledy v záverečnej reči) žalobca poukázal na skutočnosť, že žalovaný časť vád Umývacej linky STARGATE S7 h. 2800 mm, zn. C. (ďalej len „UL“) nespochybnil (viď. vyjadrenie žalovaného zo dňa 20. októbra 2014 s prílohou na č. l. 441). Súdy oboch inštancií podľa dovolateľa nedali v rozsudkoch relevantnú odpoveď, či taký počet servisných zásahov, mnohých opakovaných, pri hnutelnej veci určenej na podnikanie a na každodenné samoobslužné používanie zo strany tretích osôb, svedčí tomu, že zmluva bola porušená nepodstatným spôsobom. Súdy oboch inštancií sa nevysporiadali podľa žalobcu ani so závermi znaleckého posudku Ing. Meravého, uvedenými v čl. III. znaleckého posudku - najmä písm. a) až d) - v ktorom znalec skonštatoval konkrétne dôvody, pre ktoré dochádza k vadám na UL a ani so Správou o odbornej prehliadke a skúške EZ a ZZ zo dňa 2. novembra 2012 vypracovanej revíznym technikom J. Z. (o nespoľahlivosti technológie UL).

23. Navyiac, ak by aj tieto vady boli posúdené ako nepodstatné porušenie zmluvy, nároky z vád tovaru sa

v zmysle ust. § 440 ods. 1 veta prvá Obchodného zákonníka podľa dovolateľa nedotýkajú nároku na náhradu škody. Keďže je nárok na náhradu škody odlišným od nárokom od nároku na zľavu z ceny, v súlade s podaným odvolaním žalobca nevidí dôvod, prečo súd prvej inštancie ako podmienku uplatnenia nároku na náhradu škody uviedol v bode 58/ odôvodnenia podmienky uplatnenia nároku na zľavu s poukazom na nesprávne cit. rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

24. Dovolateľ poukázal na svoje odvolanie, v ktorom okrem iného namietal aj správnosť skutkových, i právnych záverov rozsudku súdu prvej inštancie, pričom rozporoval aj údajnú nekvalifikovanosť notifikácie vád a voľby nárokov. Žalobca namietal záver súdu prvej inštancie o nepreukázaní ich doručenia práve odkazom na to, že sa dostali do sféry dispozície žalovaného (v súlade s ust. § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ust. § 853 ods. 1 Občianskeho zákonníka a s poukazom na ust. § 1 ods. 2 Obchodného zákonníka), že ich doručenie žalovaným spochybnené v konaní nikdy nebolo, ako aj to, že servisné zásahy sa vykonali práve z dôvodu doručenia notifikácii. Navyac žalobca v odvolaní poukázal na to, že záver súdu prvej inštancie o nepreukázaní existencie vád, za ktoré zodpovedal žalovaný, nemá (podľa žalobcu) tak oporu ani vo vykonanom dokazovaní a ani nevyplyva z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, dokonca je v jeho rozpore (body 18/ a 54/ odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie).

25. Žalobca osobitne poukázal na skutočnosť (ktorú uviedol aj v odvolaní - časť III., s. 6), že súd prvej inštancie rozhodol o nároku na náhradu škody na poškodených vozidlách UL (bod 65/ jeho odôvodnenia), ktorý si žalobca v konaní neuplatnil (ani v žalobe a ani v jej zmene). Preto dovolateľ namietol, či bol v odvolacom konaní dôsledne preskúmaný rozsudok okresného súdu a či jednotlivé nároky žalobcu na náhradu škody neboli zamietnuté „paušálne“ bez dôsledného zistenia skutkového a právneho stavu.

26. Nesprávne právne posúdenie veci v otázke, ktorá nemala byť v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu doposiaľ riešená, vzhliadol dovolateľ v nesprávnej aplikácii § 345 ods. 2, § 436 ods. 1 a 2 Obchodného zákonníka; § 373 a § 440 ods. 1 Obchodného zákonníka.

27. Podľa dovolateľa je zrejmé, že základným kvalifikačným kritériom pre posúdenie, či ide o podstatné alebo nepodstatné porušenie povinnosti je predpokladaný záujem kupujúceho na riadnom plnení zmluvy. Pri skúmaní, či porušenie zmluvy je podstatné treba preto skúmať ustanovenia zmluvy, účel na ktorý má tovar slúžiť a odstrániteľnosť vád, zohľadňujúc pritom časové hľadisko. Ako uvádza i právna teória, porušenie zmluvy bude podstatné, ak predávajúci v čase uzavretia zmluvy vedel alebo s prihliadnutím na účel zmluvy, ktorý vyplynul z jej obsahu alebo z okolností, za ktorých bola uzavretá, v tomto čase mal rozumne predvídať, že druhá strana nebude mať záujem na plnení predávajúceho pri takomto porušení zmluvy.

28. Žalobca zdôraznil, že predvídateľnosť konania žalobcu (kupujúceho/objednávateľa) spočívala v tom, že mal záujem výlučne na dlhodobom bezporuchovom chode UL, čo muselo byť žalovanému zrejme už v čase, kedy žalovaný (ako zhotoviteľ) uzavrel Zmluvu o dielo č. 31100154 zo dňa 1. októbra 2010 (ďalej len „ZoD“). Z Článku II. ZoD vyplýva jednoznačná vedomosť žalovaného o spôsobe prefinancovania ceny cez leasingovú spoločnosť a v Článku VIII. bod 8.2. ZoD sa žalovaný zaviazal, že okrem iného garantuje kvalitu hmotnej dodávky po stránke jej úplnosti, prevádzkovej schopnosti a spoľahlivosti. V tejto súvislosti žalobca opätovne poukázal aj na závažnú vadu UL, ku ktorej došlo po vykonaní periodickej prehliadky žalovaným po 18 mesiacoch (servisný protokol č. 12/157 zo dňa 23. apríla 2012 na č. l. 589) dňa 24. apríla 2012 (príloha č. 9 žaloby, fotografia č. 8 znaleckého posudku), ktorá sa predtým nevyskytla a ktorá spôsobila škodu na vozidle tretej osoby - zákazníka žalobcu. Je preto zrejme, že zmluva bola takto porušená podstatným spôsobom, a preto je žalobca názoru, dňa 25. apríla 2012 si nárok na výmenu veci v zmysle ust. § 436 ods. 1 písm. a/ Obchodného zákonníka uplatnil dôvodne.

29. Žalobca ďalej nesúhlasí ani so závermi súdov oboch inštancií, podľa ktorých boli oznámenia vád UL vykonané z jeho strany nekvalifikované, nebol dodržaný zákonný postup pre ich oznámenie a žalobca bez súhlasu žalovaného menil svoje nároky. Dodal, že Obchodný zákonník v žiadnom svojom ustanovení

neuvádza obsahové náležitosti reklamácie vady veci/diela. Vo všeobecnosti v oblasti obchodnoprávných záväzkových vzťahov sa pri úkonoch právnych subjektov preferuje obsahová neformálnosť prejavov vôle (až na výnimky, čo nie je ale tento prípad). Obchodný zákonník podľa dovolateľa nepredpisuje ani písomnú formu oznámenia vád ako jednostranných právnych úkonov na rozdiel od písomnej formy niektorých zmlúv (obdobne aj rozsudok Najvyššieho súdu ČR zo dňa 30. októbra 2009, sp. zn. 23Cdo/3244/2007) s tým, že oznámenia o voľbe nárokov boli žalovanému zasielané na jeho e-mailovú adresu v zmysle dohody zmluvných strán, kedy žalované ich doručenie ani nespochybňoval.

30. Dovolateľ zároveň nesúhlasí ani s právnym názorom odvolacieho súdu (ktorý si osvojil názor súdu prvej inštancie) o svojoľnej zmene uplatnených nárokov z vád tovaru. Skutočnosť, že žalovaný vadný tovar (UL) - po uplatnení nároku podľa ust. § 436 ods. 1 písm. a/ Obchodného zákonníka zo strany žalobcu - nevymenil, ale stále vykonával iba úkony smerujúce k odstráneniu vád veci, nemôže ísť na ťarchu žalobcu ako oprávneného subjektu a ani neznamená, žeby žalobca svoj nárok na dodanie náhradného tovaru konkludentne, či inak zmenil.

31. Nesprávnosť dovolaním napadnutého rozsudku videl žalobca aj v tom, že súdy oboch inštancií mu nepriznali náhradu škody z dôvodu nenaplnenia predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu. V zmysle bodu 63/ a 67/ odôvodnenia súdu prvej inštancie žalobca údajne nepreukázal, žeby dielo malo vady, za ktoré zodpovedal žalovaný. Takýto záver nemá podľa dovolateľa oporu ani vo vykonanom dokazovaní a ani nevyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku prvej inštancie, dokonca je v jeho rozpore (bod 54/ odôvodnenia).

32. Žalobca zdôraznil, že viackrát v konaní poukázal na žalovaným spochybnených iba 44 vád z celkovo 76 vád uvedených v žalobe. Bez ohľadu na dôvodnosť tohto spochybnenia je preto podľa dovolateľa zrejmé, že zvyšných 32 vád UL nebolo zo strany žalovaného spochybnených. Ak by aj tieto vady boli posúdené ako nepodstatné porušenie ZoD, išlo by o porušenie povinnosti žalovaného, čím by bol naplnený jeden z predpokladov zodpovednosti za škodu v zmysle ust. § 373 a ust. § 440 Obchodného zákonníka. Vo všeobecnosti vznik nároku na náhradu škody, ktorý nezahŕňa nárok zo zodpovednosti za vady priznáva aj súdna prax (napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 29. apríla 2011, sp. zn. 5Obo/103/2009). Dovolateľ dodal, že vady UL boli žalovaným odstraňované počas záručnej doby uvedenej v servisných protokoloch ako „Garancie“ a bezodplatne, a teda žalovaný fakticky uznal svoju zodpovednosť za ich vznik. Z tohto dôvodu považuje žalobca rozhodnutie odvolacieho súdu (ako aj súdu prvej inštancie) o nenaplnení objektívnych predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu za právne nesprávne a porušujúce ust. § 373 a nasl. Obchodného zákonníka.

33. Obdobne má dovolateľ za to, že zo strany súdov oboch inštancií došlo k nesprávnej aplikácii ust. § 430 Obchodného zákonníka o predĺžení záručnej doby, hoci už súd prvej inštancie uviedol v bode 54/ odôvodnenia svoj právny záver, že žalovaný preukázateľne odstraňoval vady diela ako pri nepodstatnom porušení zmluvy. To podľa názoru dovolateľa nespochybniteľne znamená, že UL mala vady, za ktoré zodpovedal žalovaný a že doba, počas ktorej boli odstraňované, mala záručnú lehotu predĺžiť; túto skutočnosť (predĺženie o 18 dní) mal uznať aj žalovaný vo vyjadrení zo dňa 20. októbra 2014 (na č. l. 438 spisu).

34. Na základe všetkých vyššie uvedených tvrdení žalobca dovolaciemu súdu navrhol, aby napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, alternatívne napadnuté rozhodnutie zmenil tak, že žalobnému návrhu vyhovie v plnom rozsahu. Zároveň si žalobca uplatnil náhradu trov dovolacieho konania.

35. Žalovaný v písomnom vyjadrení k dovolaniu žalobcu (č. l. 768 spisu), dovolaciemu súdu navrhol, aby dovolanie žalobcu odmietol, prípadne zamietol a rozhodol o náhrade trov dovolacieho konania.

36. K podanému dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f/ C. s. p. žalovaný uviedol, že táto nie je dôvodná a skutočnosť, že má žalobca iný právny názor ako konajúce súdy bez ďalšieho nezakladá a ani nedokazuje ním tvrdenú vadu porušenia základného práva na spravodlivé konanie. Napadnuté

rozhodnutie považuje žalovaný za riadne odôvodnené, presvedčivé, z ktorého je zrejmé, že netrpí vadou arbitrárnosti. Žalovaný dodal, že odvolávanie sa žalobcu na znalecký posudok Ing. Meravého je priam zarážajúce, nakoľko tento nemá mať absolútne žiadnu výpovednú hodnotu, ktorú by mohol/mal konajúci súd akceptovať.

37. Dovolací dôvod vymedzený podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. považuje žalovaný rovnako za neopodstatnený, pretože k údajne nesprávnemu právnomu posúdeniu žalobca neuvádza riešenie, ako mala byť ním uvedená právna otázka správne zodpovedaná.

38. Žalovaný je preto názoru, že súd prvej inštancie dal dostatočnú odpoveď na všetky položené otázky, ktoré sa v priebehu konania vyskytli. Následne odvolací súd v súlade s ním zvoleným postupom rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správne, a to bez potreby rozsiahlejšieho odôvodnenia napadnutého rozhodnutia. Zdôraznil, že žalovaný dielo riadne vykonal a aj odovzdal. Pokiaľ ide o jednotlivé reklamácie, tak tieto podľa žalovaného neboli preukázané.

39. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ako súd dovolací [§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „C. s. p.“)], po zistení, že dovolanie podal včas žalobca, v neprospech ktorého bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), zastúpený podľa § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia pojednávania (§ 443 C. s. p.) dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je dôvodné a napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie je potrebné zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie.

40. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosť tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti v Civilnom sporovom poriadku.

41. Podľa ustanovenia § 419 C. s. p., proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu. V tejto súvislosti osobitne platí, že len dovolací súd bude rozhodovať o naplnení predpokladov prípustnosti dovolania definovaných v § 421 ods. 1 C. s. p. (rovnako aj I. ÚS 438/2017).

42. Dovolateľ vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania podľa § 420 písm. f/ C. s. p., keďže má za to, že postupom odvolacieho súdu došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolanie je ďalej odôvodnené § 421 ods. 1 C. s. p., teda tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola doposiaľ vyriešená (§421 ods. 1 písm. b/ C. s. p.).

43. Podľa § 420 C. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

44. O tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa § 421 C. s. p., rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolateľom (porovnaj § 432 C. s. p.). Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 C. s. p., má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi

(§ 440 C. s. p.) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie.

45. Podľa § 428 C. s. p., dovolateľ musí v dovolaní popri všeobecných náležitostiach podania uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

46. Podľa § 431 ods. 1 C. s. p., dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (ods. 2).

47. Podľa § 432 ods. 1 C. s. p., dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (ods. 2).

48. V posudzovanom prípade dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p., podľa ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

49. Relevantné znaky, ktoré charakterizujú procesnú vadu v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p. sú - zásah súdu do práva na spravodlivý súdny proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva. Právo na spravodlivý súdny proces predstavuje možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov. Vyššie citované ustanovenie § 420 písm. f/ C. s. p. zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia sa rozumie nesprávny (vadný) procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymykajú zákonnému, ale aj ústavnému procesno-právemu rámcu a ktorý tak zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných Ústavou Slovenskej republiky.

50. Vady v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p., rešpektujúc ust. § 387 ods. 2 C. s. p. videl dovolateľ v tom, že napadnuté rozhodnutie nie je dostatočne odôvodnené, nedáva odpovede na namietané okolnosti, ktoré žalobcu viedli k podaniu odvolania, čím je nepreskúmateľné a arbitrárne.

51. Z ustanovenia § 387 ods. 3 C. s. p. a ust. § 393 ods. 2 C. s. p. upravujúcich náležitosti odôvodnenia rozhodnutí odvolacieho súdu vyplýva, že odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami (námietkami) uvedenými v odvolaní.

52. Ustanovenie § 387 ods. 2 C. s. p. umožňuje odvolaciemu súdu použiť tzv. skrátené odôvodnenie rozhodnutia v prípade, ak sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. V takomto prípade sa môže v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia a prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Zákon však vyžaduje, aby aj v prípade skráteného odôvodnenia odvolací súd zaujal jasné stanovisko k podstatným vyjadreniam strán predneseným v konaní na súde prvej inštancie, pokiaľ sa s

nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Povinnosťou odvolacieho súdu je zároveň vysporiadať sa v odôvodnení rozhodnutia s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní (III. ÚS 314/2018).

53. Ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) uvádza, že súdy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, že súdy sa musia zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (napr. Garcia Ruiz v. Španielsko, Vetrenko v. Moldavsko, Kraska v. Švajčiarsko).

54. Rovnako, podľa stabilizovanej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07).

55. V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej novej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (I. ÚS 243/07). Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami, na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

56. Aj najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach, práve pod vplyvom judikatúry ESLP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jej práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť, je totiž odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa ust. § 420 písm. f/ C. s. p.

57. Aj v konaní na odvolacom súde treba dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa odvolací súd musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Právne závery odvolacieho súdu môžu byť dostatočne preskúmateľné len vtedy, ak odvolací súd po skutkovom vymedzení predmetu konania podá zrozumiteľný a jasný výklad, z ktorých ustanovení zákona alebo iného právneho predpisu vychádzal, ako ich interpretoval a prečo pod tieto ustanovenia podriadil, prípadne nepodriadil zistený skutkový stav.

58. K námietke nepreskúmateľnosti súdnych rozhodnutí dovolací súd vo svojich rozhodnutiach vydaných po 1. júli 2016 odkazoval aj na závery zjednocujúceho stanoviska, ktoré prijalo

občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky dňa 3. decembra 2015 pod č. R 2/2016 a na ktoré v dovolaní poukázal tak dovolateľ, ako aj žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu. Podľa tohto stanoviska: „Nepreskúmateľnosť“ rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“ Dovolací súd však v tomto smere poukazuje na názor ústavného súdu vyslovený v uznesení sp. zn. I. ÚS 44/2021 z 26. januára 2021, vo vzťahu k aplikabilite stanoviska R 2/2016 po 1. júli 2016, v zmysle ktorého: „z ústavnoprávneho hľadiska, ako aj z hľadiska relevantnej judikatúry ESLP ťažko bez ďalšieho prijať názor najvyššieho súdu vyslovený v jeho stanovisku R 2/2016, pretože k podstatnej zmene v právnej úprave prípustnosti dovolania po 1. júli 2016 nesporne došlo, pričom nemožno odhliadnuť od skutočnosti, že rovnakú, ale ani obdobnú úpravu, ktorá bola obsiahnutá v § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p. (tzv. iná vada), Civilný sporový poriadok vo vzťahu k dovolaniu, resp. jeho odôvodneniu už výslovne ani neobsahuje. Aktuálnosť stanoviska po nadobudnutí účinnosti novej právnej úpravy dovolania je preto potrebné chápať v tom zmysle, že pokiaľ rozhodnutie odvolacieho súdu v podstatných bodoch nespĺňa požiadavky vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, zodpovedá táto okolnosť dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ C. s. p. Včlenením formulácie o práve na spravodlivý proces do textu zákona sa požiadavky na odôvodnenie rozhodnutia neliberalizovali, ale naopak, sprísnil.“ (rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 120/2020).

59. Po preskúmaní veci dovolací súd dospel k záveru, že konanie je postihnuté vadou zmätočnosti spočívajúcou v nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (ako aj súdu prvej inštancie) takej intenzity, že zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania podľa ust. § 420 písm. f/ C. s. p. V napadnutom rozhodnutí odvolací súd všeobecne uviedol, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav, z takto zisteného skutkového stavu urobil aj správny právny záver a svoje rozhodnutie aj v rozhodujúcom rozsahu správne odôvodnil. V súlade s § 387 ods. 2 C. s. p. sa krajský súd obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov rozsudku okresného súdu. Súd prvej inštancie sa podľa odvolacieho súdu v rozsiahlom a vyčerpávajúcom odôvodnení svojho rozhodnutia vysporiadal so všetkými podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobca vo svojom odvolaní neuviedol žiadne nové tvrdenia, podľa odvolacieho súdu rozhodnutie súdu prvej inštancie vo svojom odôvodnení dalo vyčerpávajúcu odpoveď na všetky žalobcom použité prostriedky procesného útoku, z ktorého dôvodu jeho rozhodnutie potvrdil.

60. Dovolací súd konštatuje, že odvolací súd napriek výslovnému príkazu obsiahnutému v ust. § 387 ods. 3 C. s. p., aby sa v odôvodnení vysporiadal s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní, s takýmito tvrdeniami uvedenými žalobcom, v odôvodnení napadnutého rozsudku dostatočne nevysporiadal, keď v podstate iba paušálne uviedol konštatovanie o správnosti dôvodov uvedených súdom prvej inštancie v zmysle ust. § 387 ods. 2 C. s. p., bez potrebnej náležitej vecnej a presvedčivej právnej argumentácie.

61. Žalobca pritom v podanom odvolaní (ako aj v žalobe) uviedol podstatné tvrdenia (námietky) týkajúce sa záverov plynúcich zo znaleckého posudku Ing. Meravého, uvedenými v čl. III. znaleckého posudku - najmä písm. a) až d) - v ktorom znalec skonšatoval konkrétne dôvody, pre ktoré dochádza k vadám na UL. Tieto závery mali vyplývať aj zo Správy o odbornej prehliadke a skúške EZ a ZZ zo dňa 2. novembra 2012 vypracovanej revíznym technikom J. Z. (o nespoľahlivosti technológie UL). Okrem iného žalobca v odvolaní (ako aj v žalobe) namietol záver ohľadom údajnej nekvalifikovanosti ním vykonanej notifikácie väd UL a voľby nárokov súvisiacich s porušením zmluvy o dielo s dôrazom na skutočnosť, že súd prvej inštancie mal rozhodnúť aj o nároku na náhradu škody na poškodených vozidlách UL (bod 65/ jeho odôvodnenia), ktorý nárok si žalobca v konaní ani neuplatnil (ako ani v žalobe a ani v jej zmene). Nesprávnosť dovolaním napadnutého rozsudku videl žalobca aj v tom, že v zmysle bodu 63/ a 67/ odôvodnenia súdu prvej inštancie žalobca údajne nepreukázal, že dielo malo vady, kedy takýto záver nemá podľa dovolateľa oporu ani vo vykonanom dokazovaní a ani nevyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku prvej inštancie, dokonca má byť v jeho rozpore (bod 54/

odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu).

62. Posúdenie vecí odvolacím súdom (ako aj súdom prvej inštancie) sa týmto v rámci odôvodnenia napadnutého rozsudku (ako aj rozsudku okresného súdu) z hľadiska žalobcom predostretej argumentácie nepremietlo do jasného a zrozumiteľného zodpovedania všetkých, pre vec skutkovo a právne relevantných otázok. Keďže odvolací súd (ako aj súd prvej inštancie) náležitým spôsobom svoje rozhodnutie neodôvodnil tak, aby dalo odpoveď na všetky podstatné a v konaní stranami nastolené otázky súvisiace s predmetom rozhodovaného sporu, je potrebné ho z uvedených dôvodov považovať (v okolnostiach rozhodovaného sporu) za nepreskúmateľné v takej miere, že došlo k porušeniu práva žalobcu ako strany sporu na spravodlivý proces a konanie tak bolo zaťažené vadou zmätočnosti uvedenou v ustanovení § 420 písm. f/ C. s. p. V uvedenej časti bolo preto dovolanie žalobcu nielen prípustné, ale aj dôvodné.

63. Na základe všetkých vyššie uvedených skutočností dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľ dôvodne namietal existenciu vady zmätočnosti podľa ust. § 420 písm. f/ C. s. p. spočívajúcu v nepreskúmateľnosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, najvyšší súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil (§ 449 ods. 1 C. s. p.).

64. Keďže dôvody, pre ktoré bol zrušený rozsudok odvolacieho súdu, sa vzťahujú aj na rozsudok súdu prvej inštancie a nápravu nemožno dosiahnuť iba zrušením rozhodnutia odvolacieho súdu, najvyšší súd zrušil aj rozsudok súdu prvej inštancie (§ 449 ods. 2 C. s. p.) a vec vrátil Okresnému súdu Nitra, ako súdu prvej inštancie na ďalšie konanie (§ 450 C. s. p.).

65. Úlohou súdu prvej inštancie v ďalšom konaní bude preskúmateľným spôsobom sa vysporiadať so skutočnosťami predloženými žalobcom v podanej žalobe. V ich rámci bude jeho úlohou sa tiež zaoberať, či v danom prípade sú závery znaleckého posudku Ing. Meravého, uvedené v čl. III. znaleckého posudku - najmä písm. a) až d), v ktorých znalec skonštatoval konkrétne dôvody, pre ktoré dochádza k vadám na UL v spojení so Správou o odbornej prehliadke a skúške EZ a ZZ zo dňa 2. novembra 2012 vypracovanej revíziou technikom J. Z. (o nespoľahlivosti technológie UL), na prejednávany spor skutočne neaplikovateľné. Rovnako bude úlohou konajúceho súdu sa riadne vysporiadať so šetrením takej náhrady škody, ktorá je v spore zo strany žalobcu uplatnená (nakoľko náhrada škody na poškodených vozidlách UL žalobcom uplatnená nebola, hoci rozhodnutia súdov takúto škodu šetrili), resp. okrem iného zaujať stanovisko k splneniu notifikačnej povinnosti zo strany žalobcu ako objednávateľa diela a následný postoj žalovaného ako zhotoviteľa diela, ktorý mal spochybníť iba 44 vád z celkovo 76 vád uvedených v žalobe.

66. Najvyšší súd záverom dodáva, že v civilnom sporovom konaní poskytovaná súdna ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty, ktorá zahŕňa aj legitímne očakávania strán, že ich spor bude rozhodnutý spravodlivo, pričom aj v tejto súvislosti je opodstatnená preferencia materiálneho a nie len formálneho poňatia súdnej ochrany.

67. Vzhľadom na uvedené dovolací súd neskúmal ďalšie námietky dovolateľa vznesené v jeho dovolaní (nesprávne právne posúdenie vecí podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., resp. ostatné vady vyvozené podľa § 420 písm. f/ C. s. p.), nakoľko zrušením rozsudku odvolacieho súdu spolu s rozsudkom súdu prvej inštancie, sa konanie dostalo do štádia, kedy okresný súd bude opakovane konať a rozhodovať o predmete žaloby žalobcu v celom rozsahu.

68. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie aj o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 C. s. p.).

69. V ďalšom konaní sú sudy nižšej inštancie (súd prvej inštancie a aj odvolací súd) právnym názorom dovolacieho súdu viazané (§ 455 C. s. p.).

70. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9

zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.